

Driften att utforska det okända är överallt närvarande i Linnea Carlssons konstnärskap. Parallellt finns vetskapen om att upptäckarlusten ibland är farlig. Trots det fortsätter vi lockas av den. Prövar på nytt, även om allt kan gå fel.

Redan 2008 utmanade hon besökarna på KHM Gallery i Malmö att testa sin självbehärskning genom att ställa dem inför möjligheten att skapa kaos genom att utlösa en gigantisk katapult i *Skulpturen (som är ett vapen)*. Några år senare, 2012, började papier maché-figuren Conny sina resor till främmande platser i *Conny auf der Trauminsel*. Hans sökande gestaltar jakten på upplevelser andra än de välbekanta och förhoppningen om att erfara en meningsfull tillvaro bortom vardagen.

Driften att utforska det okända är också ett sätt att beskriva konstskapande. Att vara konstnär innebär att låta intuitionen och nyfikenheten styra, att våga ta språnget – och riskera att misslyckas. Det är storslaget, åtminstone inledningsvis, men rätt ynkligt när man inte förmår leva upp till visionen. Och djupt tillfredsställande när projektet lyckas.

På samma sätt som konstnärskapet i historien varit mansdominerat, har de flesta upptäcktsresande, äventyrare och kartografer varit män. Vad händer när en kvinna arbetar i en sådan tradition? Den som definierar sig både som kvinna och konstnär, hur formulerar hon sin upptäckarlust? Från vilken punkt utforskar hon det okända? Vilket språk använder hon för att gestalta sina erfarenheter?

Skulptur utan organ (2014) kom till i ett sammanhang där tre kvinnliga konstnärer möttes för att dela sina erfarenheter av att gjuta brons. Projektet utmanade föreställningen om bronsgjutning som en manssyssla, och blev därför ett sätt att undersöka hur konstnärlig praktik och teknik är könskodade – och varför.

Skulpturen göts på tre olika platser. Torson och armarna gjordes i Kina, huvudet i Malmö. Höfter och ben i Kairo. Kroppen bär alltså på spår och erfarenheter från tre olika kontinenter och är egentligen väldigt berest: ungefär som de sjömän som för inte särskilt länge sedan korsade haven för att uppleva äventyr långt utanför Europa.

Livet till sjöss med hårt arbete i homosocial, manlig gemenskap ombord och exotiska väntande kvinnor i varje hamn har romantiserats både i litteratur och musik. Men Linnea Carlssons sjöman verkar inte leva upp till den hjälteroll som exempelvis beskrivs i Evert Taubes visor om Fritiof Andersson. Med krympt kropp och utan könsorgan verkar han fastnat i historiens grepp: representant för en kollapsad kolonial världsordning och ett förlegat maskulinitetsideal, som bokstavligen talat inte längre fungerar. För stor för att vara en docka, för liten för att vara en människa. Strandad på sin ö, helt ensam sluter han sin familjs linje. Det blir inga barn, inga fler resor. Äventyret är över.

Viljan att utmana elementen och pröva gränser finns också närvarande i ett helt nytt verk, *Skomakarlungan* (2015). Med sina medar påminner den om en släde som dras över isen i expeditioner mot extrema mål – kanske som Andrée-expeditionen, vars egentligen helt hopplösa företag ledde tre män rakt i döden då ballongäventyret 1897 slutade i katastrof. Skomakarlungan andas med stort besvär, men envisas med att fortsätta, lika målmedveten som ballongäventyrarna. I sin envishet liknar den också skomakaren som lånat verket sitt namn – en man som trots konkurrensen från industriell massproduktion sydde skor för hand och höll ett uråldrigt hantverk vid liv. Varje dag formade hans händer linjer och volymer lika precist som den smidda ramen omsluter lungans hävande form.

Handens avtryck är påtagligt även i *I förrådet* (2015). Arbetet med formerna som är placerade på hyllorna präglades av intuitivt sökande utan mål eller givna förutsättningar, men också utan ord eller språk. Processen blev ett sätt för konstnären att vistas i det okända, att dröja kvar i det outtalade och låta det undermedvetna styra. Resultatet är objekt i trä, gummi, gips, talk, fett och rådjurshorn, som trots att de är gjorda alldeles nyss påminner om uråldriga arkeologiska fynd.

Spänningen mellan igenkänning och förfrämligande är kontraster som ofta dyker upp i Linnea Carlssons verk. Det finns i *Panta Fucking Rei* (2014) där vi möter Apokalypsvargen, en tonårig punkräv och ett missfoster, men också i *Ett annat fall av materiens framhårdande* (2012) där den förskjutna skalan i en vardaglig form, tesilen, både skrämmer och lockar. Klotformen är deformerad och bär spår efter en varelse som pressats av den tvingande formen.

Ett annat fall av materiens framhårdande liksom *I förrådet* berör frågor om materiella och metafysiska begränsningar i vardagen, men också i ett vidare perspektiv. Linnea Carlsson utmanar det förväntade och låter ordningen möta det intuitiva. Expeditionen är i rörelse. Utforskandet fortsätter.